

HENDRIK DE VRIES

„Redt, bekrompen-huizenden, rauw van wondscheuren,
Deze schoone naar 't mistrijk, eer daglicht in-schijn,
't Hofgezin ten geschenk: daar zal zij slavin zijn,
Stofgrauw, in grondkleuren, van spraak beroofd.
Giftig kruid haar bed. Zwart bazalt haar graf.
Wee wie haar genaak of raak. Wacht mijn wenk,
Roekloos volk: laat af”.

Gebiedend, vuist-gebald,
Hief hij tegen 't reeds geschiedend onheil 't bedreig der straf.
Slagbui barstte op slagbui. Wie, ziedend van kervelwijn,
Driest zich vergrepen, of schaamteloos laf mij beslopen,
Deinsden kermend. Eén keerde in stervenspijn,
Door de zweepen nogmaals gruwzaam ter aarde geknald,
Paarsrood bedropen; heeft zich opgericht
Staarde in wraakzucht, of zielsgeheim hopen.

Daar wendde een weg waar een brand langs walmde.
Geen uitgang. Bij verfoeilijk spel
Weergalmde en talmde een droef gedicht.
Mijn bruidzang. De hel deed zijn grendels open.
Land van licht, vaarwel.